

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

1 An lex vetus vnicum tantum continuerit præceptum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

Paulus. congruere coniectamus, Et non est dubium, quin licet alij fortasse fuissent tunc obedientiores, tamen ad finem vniuersalis redemptionis ex alia parte concurrerint congruentiores cause, cur Deus illam gentem & tempus elegerit. Tamen si demum cause omnes ad fontem predestinationis referenda sint. Ex quo primum argumentum preecedentis articuli dissoluitur.

earum rerum que fieri debent, necessitas autem cuiusq; operis & officii a fine sumatur, finis vero legis (vt supra monstrauimus) sit bonos facere ciues, sit vt per ordinem ad hunc finem cuncta precepta quodammodo dicantur unum, sicuti lex vna. At vero quoniam ad hunc eundem finem multa sint officio necessaria, de quorum singulis speciebus operapretium est edici singula precepta sit, vt simpliciter sint plura. Sed porrigit nihilominus nobis vt nunquam mebrum dubitandi ansam. Prius in qua, quod legis veteris non vnus tantum, si preceditium memineris, constitutus est finis, sed vnus preceptorum moralium, qui erat subditorum probitas, atq; alter ceremonialium puta Christus, qui illis presignabatur. Quare neq; ratione finis vnus erat preceptum. Respondeatur tamen quod finis diuina legis vt articulo proximo patebit, non est sicuti humane, amicitiam tantum & charitas inter homines, sed illa que nobiscum est eum eodem ipso Deo, de qua vtiq; legitima charitate illud r. Th. i. intelligitur. Finis precepti charitas. Hanc autem amicitiam nulla legis opera (vt dictum est) conciliare absq; Dei gratia possunt. Concedimus ergo duos fuisse particulares fines legis, ad vnum tamen relatos. Finis. n. moralium, erat mores componere, finis autem ceremonialium, venturus Christus, auctor gratia: quorum vtunq; ad veram salutem anime exigitur, qui vnicus est legis finis. nam per Christi gratiam eius efficimur membra, in ipso autem compaginati per legis officia progredimur ad vitam eternam. Alterum vero dubium est huic contrarium. Apparent. n. omnia precepta, non solum (vt a un) secundum quid per ordinem ad vnum finem, sed simpliciter esse hoc vnus: diliges dominum Deum tuum. Enimvero dilectio Dei nihil aliud est, quam eius seruare mandata. iuxta illud Io. 14. Si quis diligit me sermonem meum seruabit, & pater meus diligit eum. Et. Io. 2. Qui dicit se nosse Deum & mandata eius non custodit, mendax est. Qui autem seruat verbum eius, vere in hoc charitas Dei perfecta est. Et confirmatio sententia huius est, quod per cuiusque precepti, quod vere est preceptum, transgressionem, amittitur Dei charitas. Quod certe non contingeret, nisi cuiusque transgressio in transgressionem dilectionis Dei incurreret, omnia ergo precepta simpliciter

Prima dubitatio.

Solutio.

QVÆSTIO II.

DE PRÆCEPTIS LEGIS veteris in genere.

S. Tho. 1. 2. quæst. 99.

ARTICVLVS I.

Utrum lex vetus vnicum tantum conueniat preceptum.

Primū argu.

S Equitur quæstio secunda de legis antiquæ preceptis in genere. Et arguitur, quod non fuerint plura, sed vnum tantum, tum ex illo ad Rom. 13.

Paulus.

Si quod est aliud mandatum, in hoc verbo instauratur. Diliges proximum tuum sicut teipsum, quod vnicum est tum ex illo Mat. 17. Omnia quecumq; vultis vt faciant vobis homines, hæc & vos facite illis, hæc est. n. lex & Propheta. Lex namque vetus non erat amplior quam quæ lege & Prophetis concluderetur, ergo tota lex vetus vnicum erat preceptum. In contrarium est Apostolus, qui ad Ephes. 2. appellat illam legem mandatorum, quam Christus decretis Evangelicis euacuauit.

Paulus.

In ingressu statim preceptorum legis generalissimus articulus est, an fuerit plura. Similem namque supra de lege natura, quaesiuimus, similique hic modo conclusio ne dissoluetur, quæ est hæc. Precepta veteris legis vnus quodammodo sunt ratione ordinis ad eandem finem, simpliciter tamen plura, secundum peculiare obiectorum rationes quæ eiusdem finis assequendi media existunt. Et ratio est per se lucida. Cū enim precepta de actionibus humanis sint

Conclusio. Rõ conclusiois.

Secunda dubitatio.

Confirmatio.

Alia cõfirmatio
 ceter vnum sunt. Namque si hoc neges, cum negare nequeas, quin cuiuslibet præuaricatio si sit etiam violatio huius præcepti diuinæ dilectionis, consequens tibi fit, nullum sit simplex peccatum, sed cuncta sint dupla, vt cum hominem occideret, unum esset contra charitatem proximi, puta occidere, & alterum contra charitatem Dei. Et cum furtum vel adulterium faceres, similiter. Respondetur ergo non unum, sed plura esse quorum distinctio à distinctis rationibus obiectorum summitur, vt quæst. sup. patebit. Sed tamen omnia sunt quedam explicatio nes illius generalis quod est diligere Deum. In hoc capit. constituit nostrum erga ipsum amorem, ipsum in primis coleremus, mox nos diligeremus inuicem. Quocirca conceditur, hominem occidere, esse quandam transgressionem diuinæ dilectionis, sed tamen non sunt duo peccata, sed unum quod a proximo obiecto nuncupatur homicidium, si itaque ratio illud generalis diligendi Deum contrahitur per diuersas species, sicuti ratio animalis. Vnde sicut homo & animal non sunt duo sed unum quod est homo, si occidere ac dilectionem Dei violare, An vero præter hoc generale sit speciale dilectionis mandatum quod suum habeat peculiare obiectum, S. Th. docet 2. 2. q. 43 & quæst. sequenti recollendum nobis superest.

S. Tho.
 Ad primum igitur membrum argumēti in contrarium respondetur, quod sicut modo dicebamus, generale diuinæ dilectionis mandatum specialibus cunctis præceptis participari, ita & hoc. Diligens proximum, quod sicut teipsum, finis est omnium quæ erga proximum implentur, quin vero genus per reliqua specialem exposuit. Nihil aliud est diligere proximum, quam illum non ledere, puta non occidere, non furari, & c. quod uerbum Paulinū, inflatur, designat. Inter alios namque significatus, quos nos illi agnouimus, tunc precipue probauimus, quod est recapitulati, ac repeti. Qui enim iubet proximum diligere, in uirtute præcipit non meechari, non furari, &c. In dilectione autem proximi includitur dilectio Dei, eo quod cum uniuersos mortales pro filiis ducat, in hoc uult amorem nos sibi exhibere, ut nobis inuicem exhibeamus. Vnde Ioā. 4. Hoc mandatum habemus a Deo, vt qui diligit

Deum, diligit & fratrem suum. Atque hac ratione hoc solo mandato, Diliges proximum tuum sicut teipsum, complexus est Paulus ambo illa quæ Christus Matth. 22. distinguit de dilectione Dei & proximi, in quibus duobus pendere docuit omnem legem & prophetas. Et eodem relabitur solutio secundi membri Cum enim. 9. Ethic. capit. 8. auctore Arist. ab ipso eodem homine ea omnia quæ ad amicitiam attinent, ad ceteros perueniant, quod est, ex eo quod sequitur deamat, alios subinde amare, cuncta amicitia iura ac perinde præcepta, quæ inter amicos ac proximos seruantur, hoc alios concluduntur, vt ita se quisque ad alios habeat quemadmodum ad seipsum idque comprehenditur illo generalis præcepto. Omnia quæcunque uultis ut faciant uobis homines, hæc & uo. facite illis.

Adsecū
 dū arg.
 Aristor.

ARTICVLVS II.

Vtrum præceptorum legis ueteris tria sit differentia, uidelicet moralium, ceremonialium, atque iudicialium.

Cum monstratum nobis fuerit præcepta moralia esse plura ordo poscit vt exploremus utrum eisdem, sint species an uero tria differentia distinganur, vt alia sint moralia, ceremonialia, alia uero iudicialia. Et arguitur contra hanc trimembrem diuisionem. Præcepta moralia, vt in subsequentibus uisum sumus omnia sunt de iure nature. ergo non opus fuit in tabulis legis ueteris scribi. Probatur consequentia, quoniam lex diuina illis debet nobis suppetias ferre, ubi natura seccumbit. Si ergo ratio naturalis decalogum mortales docebat, quidnam opus erat lege diuina explicari? eo potissime, quod lex uetus dicitur literam occidens, vt patet 2. ad Cor. 3. morum autem præcepta, non occidunt, sed uiuificant, secundum Paulus. illud Psalmi. In æternum non obliuiscar iustificationes tuas, quia in ipsis uiuificasti me. Secundo arguitur, si præcepta moralia scripta necessaria erant nihil opus erat ceremonialia adijcere. Moralibus enim ut nota

Arg. 1.

Paulus.

Arg. 2.

NOTO
 iure
 Legibus
 Dicit
 13

Prima
 dubita.
 tio.

Solutio.

Secunda
 dubita.
 tio.

Consi.
 uatio.